

Децата, които Левски милваше някога по рошавите главички, доживяха да видят свободна България. Техните деца ще се поклонят на 19 февруарий тази година пред паметта на безсмъртният апостол. И чистия поклон на българските деца ще бъде най-свидната благодарност на нашата родина към нейния велик син, който даде живота си за свободата на своя поробен брат.

Ран-Босилек.

СПАСИТЕЛНИЯ КАМЪК.

Васил Левски се родил през 1837 година. Баща му, Иван Кунчев, бил заможен вапцар на преди и гайтани, ала съдружника му го опропастил. Той продал чуждите гайтани, които вапцали, и пропилял парите. Иван Кунчев не понесъл тоя срам и умрял от мъка.

Васил бил на седем години, когато умрял баща му. Четири сирачета останали в пълна беднотия. Майката почнала да работи чуждо, за да ги прехрани. Тя сама ходела за дърва в планината и често водела най-големия си син Василя. Той виждал мъките на майка си и във всичко ѝ помагал.

Левски навършил десет години. Настъпила тежка зима. Дърва с мъка донасяли от планината. Но нямало що да се прави. Тръгнали майка и син и през ужасни сипеи дошли до гората. Набрали дърва, задянали се и тръгнали да си отиват.

Пътеката, по която вървяли, била много стръмна. Тя минавала по ронлива урва над реката.

Майката вървяла напред, а Левски след нея.

Изведнаж той се подхлъзнал, паднал и почнал да се търкаля надолу към пропастта с дървата на гърба си. Майка му примряла от страх. Тя не знаела как да му помогне, а само викала:

— Боже, смили се! Запази чедото ми! Боже! Боже!...

Левски се търкалял надолу. Той се мъчел да се улови за по-големите камъни, ала те се откървали и полетявали със страшна сила надолу. Само един камък се крепял здраво над страшната пропаст. Левски успял да се улови за него. Тоя голям камък, който още седи на това място, спасил бъдещия Апостол на българската свобода.

Д. Кацев-Бурски.